

Єврокомісія готова збільшити фінансову допомогу Україні

Про це під час прес-конференції у Мілані повідомив президент Єврокомісії Жозе Мануель Баррозу. Він зазначив, що ці питання є надзвичайно важливими. «Ми також обговорюємо питання енергетики, й Єврокомісія наразі готова обговорювати можливість збільшення фінансової допомоги. Це в тому разі, якщо будуть виконані конкретні умови», — відзначив Баррозу. Зазначимо, у РНБО повідомили, що Міжнародний валютний фонд та країни-члени Великої двадцятки готові надати додаткову фінансову допомогу Україні.

16%

на стільки з початку року українські агропродуценти зуміли збільшити виробництво. Про це розповів Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. Україна знайшла можливість продавати свої товари в ЄС та інші країни світу.

Лукашенко дорікнув Росії, що у її ковбасі є туалетний папір

Олександр Лукашенко вирішив похвалитись якістю білоруських продуктів і розкритикував російські, зазначивши, що в ковбасах, виготовлених у РФ, є «туалетний папір, соя і добавки». «Вам (росіянам) далеко до нашої продукції з однієї тільки причини: коли Союз розвалився, ви перейшли на технічні умови, знизивши рівень вимог до продуктів харчування, а ми зберегли державні стандарти», — заявив він.

Віце-прем'єр-міністр свободівець Олександр СІЧ: Найголовнішою рисою нашої політичної сили є відповідальність

Передвиборча програма ВО «Свобода» — це чітка відповідь на питання, що нардепи-свободівці будуть робити в парламенті. Про це під час прес-конференції у Луцьку заявив віце-прем'єр-міністр свободівець Олександр Січ. Також націоналіст закликів громадянську підтримати кандидатів у народні депутати ВО «Свобода» від Волині Олександра Пирожика (виборчий округ № 22) і Євгена Мельника (виборчий округ № 19).

Олександр Січ, Євген Мельник, Олександр Пирожик на прес-конференції у Луцьку

«Я вважаю, що найголовнішою рисою політичної сили є відповідальність. Одна справа йти на вибори з написаною політехнологією програмою, роздавати обіцянки і потім їх забути, а інша — послідовно та відповідально працювати над реалізацією програми у парламенті, напрацьовувати закони, постанови. Зараз нам, попри значний спротив у Раді, вдалося втілити в ухваленні законопроекти близько 10% нашої програми. Власне, програма, з якою ВО «Свобода» йде на вибори, — це чіткий напрямок і відповідь на запитання, що ми будемо робити у майбутньому парламенті», — зазначив Олександр Січ.

Олександр Січ переконаний: лише зусиллями проукраїнських рішучих депутатів у Верховній Раді вдасться змінити державу на краще і зруйнувати стару корупційно-олігархічну систему влади.

«В українських реаліях є великий

розрив між теорією та практикою. Пригадуєте, коли прийняли Конституцію, всі експерти казали, що вона є однією з найкращих у Європі. І що, нам жити стало краще? Тому прийняття пакетів лоббистських і антикорупційних законів ще не означає, що українці автоматично житимуть ліпше, а влада буде очищена і від представників режиму Януковича, і від корупціонерів. Треба докладати зусиль, щоб це дійсно було зроблено. І ці зусилля мають докладати і здорові сили в парламенті, і здорові

сили в українському суспільстві. У програмі «Свободи» є відповідь на запитання, як зробити нашу армію настільки боєздатною, щоб ні у кого з агресорів не виникало і думки здійснювати військову інтервенцію проти України. Ми знаємо, як подолати олігархічну модель економіки та забезпечити формування потужного середнього класу — самодостатніх заможних людей. Ми маємо чітко розроблений сценарій подолання кризи української ідентичності й формування модерної нації, здат-

ної вилікуватися від багаторічного впливу російського імперіалізму», — наголосив Олександр Січ.

На прес-конференції був присутній Олександр Вронський — голова Ківерцівської міської організації ВО «Свобода», нині — капелан добровольчого батальйону «Січ», який саме перебував на Волині у короткочасній відпустці. Він теж кандидат у народні депутати України, за списком ВО «Свобода». Крім нього, у свободівському списку — ще двоє волинців, які захищають українську землю на сході країни. Це Віктор Вілентко — голова Іваничівської районної ради, який передав свої повноваження заступнику та пішов на фронт добровольцем, нині — командир мінометного розрахунку, а також Сергій Ващук — голова молодіжної свободівської організації, є кулеметником у добровольчому батальйоні «Азов»...

Варто зазначити, що свободівці допомагають захисникам Вітчизни не тільки зі зброєю в руках. З ініціативи обласної організації ВО «Свобода» й ГО «Волинський світанок» 17 липня був створений обласний комітет гуманітарного забезпечення війська. За цей час він, за попередніми підрахунками, вже надав допомогу українській армії на суму 3 мільйони 393 тисячі 340 гривень. Це — військово спорядження, предмети побуту, продукти харчування, ліки та медикаменти, матеріальна допомога тощо. Поміч від коміте-

ту отримали бійці 51-ї окремої механізованої бригади, добровольчі батальйони «Азов», «Айдар», «Донбас», «Січ», Перша радіотехнічна бригада, Луцький гарнізонний військовий госпіталь, інші вояки, які потребували допомоги.

Олександр Січ закликів волинців підтримати кандидатів у народні депутати України Євгена Мельника, який балотується по одномандатному округу № 19 у Володимирі-Волинському, й Олександра Пирожика — кандидата від луцького округу № 22. Віце-прем'єр зауважив, що досвід роботи в органах самоврядування, тобто у міській чи обласній радах, дуже позитивний для майбутнього народного депутата.

Кандидат у нардепи Олександр Пирожик розповів про основні завдання, які зараз стоять перед майбутнім парламентом:

«Зараз наше основне завдання — виконати всі вимоги Революції гідності, тому що виконана лише одна — нам спільно, гуртом вдалося повалити бандитський режим Януковича. А от ліквідувати наслідки його правління доведеться, очевидно, новому парламенту, якому треба більше рішучих голосів. І нове скликання не повинно стати парламентом ганьби, який не може визнати героїчної боротьби УПА за державну незалежність України, те, за що вони, власне, й боролися, а має стати парламентом гідності».

Вадим РЕМІСЬКО

Вчасна зрада як політичне кредо Ігоря Гузя

Один із найскандальніших політиків Волині Ігор Гузь знову пробує прорватися до Верховної Ради. І штурмує він владний Олімп у тій частині області, де про його крутість ще мало хто знає — на 19-му виборчому окрузі. Міфічний «борець із олігархами» пішов на єдиний на Волині округ, де два роки тому виграв вибори кандидат від опозиції, підігравши тим самим чи не найбільш одіозному місцевому «поціновувачу Януковича» Сергію Ковальчуку.

Хочу застерегти виборців: як свідчить аналіз, на жаль, у цього політика «зрада» з політичного кредо перетворилась у другу натуру. Сподіваюся, бужани дадуть цьому «парашутисту» гарного козацького відкоша та відправлять у політичний смітник.

ПЕРШІ НЕПЕВНІ КРОКИ

Жителям Володимирського округу, мабуть, маловідомо, що життя та політична біографія молодого політика повна таких протиріч, що вистачило би на пристойний пригодницький роман.

Народився наш герой у 1982 році. Радянщина ще міцна, і ніщо не вішувало розпаду тоталітарної системи. Маленький Ігорко Гузь побачив світ у родині комсомольських функціонерів. Це автоматично означало, що в нього були непогані шанси мати пристойний рівень життя і в часи суцільних дефіцитів отримувати продукти зі спецрозподільника.

Майбутнє Ігоря Гузя, здавалося, виглядало безмарним. Ні для кого не секрет, що діти партгоспеліти завжди були «золотою молоддю» навіть у державі робітників і селян. Але перебудова та розпад тоталітарної системи поставили крапку на партійній кар'єрі родини Гузів.

Ігореві довелося шукати свій шлях поза «керуючою та направляючою». Відомо, що на Волині ко-

муністичні ідеї не дуже добре капіталізували в політичні дивіденди. Не виключено, це й призвело до того, що Ігор Гузь раптом вирішив стати націоналістом. Наприкінці 90-х років наш герой вступає до лав ВО «Тризуб».

Нащадок номенклатурників із щирим комсомольським запалом став боротися за Україну, так само, як давніше волинські комсомольці у тому ж віці закривали церкви та боролися з «релігійним дурманом» і проповідували ідеї ленінізму.

ПАРТІЙНА КАРУСЕЛЬ

Ігор, не надто довго затримавшись у «Тризубі», який, як «організація орденського типу», тоді виглядав не надто привабливо з електоральних перспектив, поспішив до іншої організації. 2001-го очолив «Молодіжний націоналістичний конгрес» і того ж року став до лав «Нашої України». Мабуть, саме тоді молодий політик уперше спробував гіркий присмак вдалої зради. Як стверджують колишні соратники Гузя, він швидко розвалив місцевий осередок «МНКС», а на його основі створив громадську організацію «Національний Альянс», аби повніше реалізувати власні амбіції.

У 2002 році, власноруч збудувавши декілька лавочок на подвір'ях багатоквартирних будинків, Ігор Гузь стає депутатом Луцької міської ради.

У 2006-му Ігор підло зраджує Євгена Мельника, у якого був головою виборчого штабу на виборах Луцького міського голови, й амбітно веде в міську раду «Блок Ігоря Гузя», який, утім, зазнає фіаско на виборах. Попри це, своєчасна втеча Ігоря Гузя зі штабу Мельника зіграла на руку його конкуренту від «Батьківщини» і фактично забезпечила останньому перемогу на мерських перегонах. Сам же Ігор Гузь, хоч і на грані прохідної частини списку «Нашої України», де значився під номером

18, таки «вписується» в депутати Волинської обласної ради.

Вочевидь, завдячуючи цій зраді та наданій послугі, молодий політик отримав посаду начальника відділу у справах сім'ї та молоді міської ради й доступ до фінансових ресурсів обласного центру. За кошти міського бюджету починає відбудуватися фестиваль «Бандерштат» — найбільший піар-проект молодого політика. Тоді ж Ігор Гузь отримує у безоплатну оренду комунальне приміщення в центрі Луцька.

Вперше у провладну політичну силу Гузь пішов у 2008 році. Це була партія Віктора Балого «Єдиний Центр», в яку його кар'єриста та популіста за політичним стилем, напевно, привело бажання залишатися біля влади. У ті часи Віктор Балого був сірим кардиналом слабохарактерного президента Віктора Ющенка. А ця, вже невідома нині, політична сила переживала пік своєї могутності та здійснювала серйозний вплив на Волинь. Але згодом, коли Гузь опиниться в лавах «Батьківщини», він намагатиметься приховувати цей факт: у жодній офіційній біографії нашого героя ви не знайдете згадки про його членство в «ЄЦ»...

У 2010 році Ігор, зрозумівши, що політичні вітри на Волині змінили напрям, затесався у члени партії В'ячеслава Кириленка «За Україну». Цього ж року Гузь стає депутатом Волинської обласної ради, вигравши вибори на мажоритарному окрузі у Старовижівському районі. На руку політику зіграло те, що народився він в одному із найбільших сіл округу — Смідині, де більшість селян і голосувала за земляка.

Проте вже наступного, 2011 року, Гузь змінює своє партійне обличчя на тоді вже значно більш модне і стає «змінним фронтовиком» у партії Арсенія Яценюка «Фронт Змін».

На парламентських виборах

2012 року за квотою «яценюківців» Ігор Гузь спробував стати депутатом по 21-му округу з центром у Ковелі. В цьому висуваний була певна логіка, адже до меж цього округу входить і територія, яку Гузь представляє у Волинській Раді. Та, попри чималі кошти, витрачені на вибори, а також зусилля влас-агітаторів Лесі Оробець і Андрія Парубія, він програв перегоно Степану Івахіву. Навіть жителі рідної Старовижівщини та земляки зі Смідина не підтримали Ігоря Гузя, очевидно, пізнавши справжню ціну обіцянкам цього політика.

Із 2013 року Ігор став партійцем ВО «Батьківщина», що не дуже гармоніює з його попередньою участю в проекті Балого, проте, як і слід було очікувати, ненадовго.

І от нарешті — 2014 рік. Гузь іде на вибори проти, здавалось би, «своїх», майданівських, по мажоритарному 19-му округу — від «Народного фронту».

«ЗРАДА» ЯК РЕФЛЕКС

З 21-м виборчим округом Ігорю Гузеві не пощастило. Кандидат довго та голосно переконував поліщуків: «Олігарх Івахів подарує відро — і зникне після виборів у столиці». Але робота штабу мільйонера не залишила шансів Гузеві, який поміж виборами з'являвся на окрузі хіба переплывти якесь чергове озеро. Хоча зараз, за інформацією ЗМІ, Гузь пафосно заявляє мешканцям 19-го округу, що не забуде про них і приїжджатиме мало не щомісяця. Я б радив мешканцям Володимир-Волинського округу поцікавитись у своїх сусідів із Ковельського виборчого округу, скільки разів їх відвідував цей політичний мігрант.

Спроба повторної агітації на 21-му окрузі у владивому Гузеві агресивно-верескливою стилі могла закінчитися для політика дуже сумно. Тож головний волинський «борець із олігархами» вирішив цього разу

не змагатися на перегонах із дуже заможними кандидатами.

Таке рішення викликало чималі подив у волинському політикумі. Деякі злі язики плещуть, нібито Ігор Гузь навіть отримав «відступні» від Степана Івахіва за здучу «свого» округу на цих виборах. Важко сказати, правда це чи ні. Але той факт, що новенька престижна іномарка у Ігоря Гузя з'явилась одразу після парки на виборчих перегонах у кампанії 2012 року, наводить на певні роздуми.

Хронічна схильність до вчасної політичної міграції у Ігоря Гузя була присутня завжди. Хоча справжні її мотиви для пересічних волинців часто приховувались. Утім, тепер цілком очевидним є те, що юний борець із олігархами таки банально втік зі свого рідного округу. Тим самим із політичної точки зору зради своїх виборців та односельчан. Адже у 2012 році він програв лише трохи більше півтисячі голосів переможцю. А зараз просто забув про тих, хто голосував за нього два роки тому. Та й «безкомпромісний» антиолігархічний запал Ігоря Гузя кудись раптово зник.

Отже, тепер він бореться зовсім не з олігархами, яких раніше зятю шельмував у своїх промовах, а з єдиним мажоритарником на Волині, який, попри всі складні перипетії останніх двох років, залишився до кінця вірним своїм політичним обіцянкам і не зрадив виборців. Цікаво, що під час агітації Ігор Гузь ніколи не згадав поганім словом іншого кандидата — відомого прихильника Януковича Сергія Ковальчука. Зате не забуває, ніби між іншим, згадувати «незлим тихим словом» Євгена Мельника. Чи не у парі, бува, працюють Гузь і Ковальчук? Може, таки недаремно Ігоря Гузя активно підтримує колишній член проєрговальної більшості у Волинській обласній раді Валентин Кошельник?

Сергій ШАПОВАЛ